

Repertoriumnummer
Datum van uitspraak
Rolnummer 17/4006/A

Niet aan te bieden aan de
ontvanger

Eindvonnis

NEDERLANDSTALIGE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG BRUSSEL

VONNIS

5de KAMER
burgerlijke zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

In de zaak van :

1. De heer **K. T.**, wonende te 258685 Singapore, [adres], die woonstkeuze doet op het adres van zijn raadsman te 1082 Brussel [adres],

2. Mevrouw **R. T.**, wonende te [adres](Verenigd Koninkrijk), die woonstkeuze doet op het adres van haar raadsman te 1082 Brussel [adres],

Eisers op hoofdvordering,

Vertegenwoordigd door mr. [naam] en mr. [naam], advocaten met kantoor te 1082 Brussel [adres],

Tegen :

De bvba **T. M. S.**, met maatschappelijke zetel te [adres – België], met KBO nummer [...],

Verweerster op hoofdvordering,

Eiseres op vordering tot gedwongen tussenkomst en vrijwaring;

Vertegenwoordigd door mr. [naam], advocaat met kantoor te [adres],

Mede inzake :

De nv **S. H. T.**, met maatschappelijke zetel te [adres – België], met KBO nummer [...],

Verweerster in gedwongen tussenkomst en vrijwaring,

Vertegenwoordigd door mr. [naam] loco mr. [naam], advocaat met kantoor te [adres].

I. PROCEDURE

De rechtbank heeft kennis genomen van het tussenvonnis van deze rechtbank van 06.06.2019 en de daarin vermelde procedurestukken.

De rechtbank heeft de partijen gehoord in openbare zitting op 28.06.2019 en nam de zaak vervolgens in beraad.

Alle partijen legden een dossier met overtuigingsstukken neer.

De toepasselijke bepalingen van de wet van 15 juni 1935 en de wijzigende en aanvullende wetten op het taalgebruik in gerechtszaken werden in acht genomen.

II. FEITEN

1.

Eiseres, mevrouw R. T., is een springruiter van hoog niveau, die deelneemt aan internationale jumpingwedstrijden en ook deelnam aan de Olympische Spelen van Londen in 2012 en van Rio de Janeiro in 2016.

“Show jumping” (vrij vertaald als “showspringen”) is een paardensport waarbij de combinatie ruiter-paard een hindernisparcours dient af te leggen binnen een bepaalde tijd.

Verweerster, de bvba T. M. S. (hierna ‘T. M.’), is handelaar in paarden en baat een sport- en trainingscentrum uit voor jumpingruiters en –paarden.

2.

Op 22.03.2017 kocht T. M. de merrie ‘H.’ (° 15.04.2010) voor de prijs van 332.750 euro (inclusief btw) van verweerster in gedwongen tussenkomst en vrijwaring, de nv S. H. T. (hierna ‘H. T.’), een professionele springstal en paardenfokkerij.

In april 2017 verkocht T. M. het paard H. door aan eisers voor de prijs van 605.000 euro (inclusief 21% btw). Mevrouw R. T. zegt hierover in haar conclusie dat zij zich bij T. M. het springpaard H. heeft aangeschaft en dat haar vader, de heer K. T., instond voor de betaling van de aankoopprijs.

Op 11.04.2017, voorafgaand aan de verkoop, vond er een veterinair onderzoek plaats van het paard H. door een Engelse dierenarts van mevrouw R. T.

De factuur van T. M., opgesteld op 13.04.2017, vermeldt dat *“The buyer confirms that he had a veterinary expert examine the horse “H.”, who was declared fit. The horse is sold ‘as is’ with all eventual defects, visible and/or hidden, and without any recourse”* (vrij vertaald als *“de koper bevestigt dat hij het paard “H.” liet onderzoeken door een diergeneeskundig expert, die het gezond verklaarde. Het paard werd verkocht in de toestand waarin het zich bevond, met alle eventuele zichtbare of onzichtbare gebreken en zonder enig verhaal”*).

De heer K. T. betaalde de koopsom op 25.04.2017 en mevrouw R. T. haalde het paard H. op bij T. M. op 01.05.2017 en liet het – onder meer per schip – naar Engeland vervoeren.

3.

Op 22.06.2017 richtte de Engelse raadsman van mevrouw R. T. een ingebrekestelling aan T. M.. Daarin wordt aangegeven dat zij na de aankoop, binnen de 24 uur na de aankomst in de stal te Engeland, had ontdekt dat het paard een gebrek vertoonde, met name “crib biting” (vrij vertaald als kribbebijten) en “wind sucking” (vrij vertaald als luchtzuigen), dat haar voorafgaand aan de verkoop niet was meegedeeld en dat zij en haar dierenarts om diverse redenen toen zelf ook niet hadden kunnen waarnemen of ontdekken, onder meer omdat het zich in het bijzonder voordoet bij het eten of rond etenstijd. Het gebrek zou op 04.05.2017 bij een hernieuwd veterinaire onderzoek in Engeland zijn bevestigd door een dierenarts.

Het kribbebijten/luchtzuigen wordt in die ingebrekestelling omschreven als een ernstig (verborgen) gebrek, dat een ontbinding van de koop rechtvaardigt, wat al aan T. M. zou zijn meegedeeld op 06.05.2017 door de heer W. F., de mentor/coach van mevrouw T., maar onmiddellijk zou zijn afgewezen. De raadsman van mevrouw R. T. drong in de ingebrekestelling (nogmaals) aan op de ontbinding van de koopovereenkomst, met teruggave van het paard resp. de aankoopprijs.

4.

De raadsman van T. M. antwoordde op 05.07.2017 dat het paard H. tijdens het verblijf in de stal van zijn cliënte in de periode van 25.03.2017 tot 01.05.2017 het beweerde ‘gebrek’ van het kribbebijten niet vertoonde en dat het door mevrouw T. georganiseerde veterinaire (en meer bepaald het tandkundig) onderzoek dit ook niet aan het licht had gebracht en zijzelf ook voldoende tijd (alleen) met het paard had doorgebracht om dit te kunnen opmerken.

Ook werd het vermoeden geuit dat het kribbebijten, gedrag dat van de ene op de andere dag kan opduiken, was ontstaan nadat het paard H. bij haar was opgehaald, naar aanleiding van het transport of de veranderde stalomgeving. In elk geval bleek volgens T. M. niet dat het paard H. door het kribbebijten niet meer zou kunnen dienen waarvoor het werd aangekocht of niet dezelfde sportieve prestaties zou kunnen leveren.

T. M. ging bijgevolg niet in op het voorstel van mevrouw T. om de koop te ontbinden.

5.

Op 24.10.2017 dagvaardden eisers T. M. voor de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel.

Op 11.09.2018 dagvaardde T. M. de nv S. H. T. in gedwongen tussenkomst en vrijwaring.

Bij tussenvonnissen van 06.06.2019 willigde de rechtbank de door T. M. opgeworpen opschortende exceptie van zekerheidstelling van de eisende vreemdeling in. Bijgevolg Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel – AR 14/4414/A

werd de zaak voor verdere behandeling in voortzetting gesteld op de zitting van 28.06.2019, voor zover aan de zekerheidsstelling zou zijn voldaan. Aangezien partijen verklaarden dat dit het geval was, werd de zaak verder behandeld en in beraad genomen op de zitting van 28.06.2019.

III. VORDERINGEN

6.

Eisers vragen de rechtbank:

“In hoofdorde:

De vordering van (eisers) ontvankelijk en gegrond te verklaren;

*Voor recht te zeggen dat de koopovereenkomst ontbonden wordt, met dien verstande dat verweerster wordt veroordeeld tot terugbetaling van de door (eiser) betaalde aankoop prijs ten bedrage van **605.000,00 EUR (zeshonderdenvijfduizend euro)**, te vermeerderen met de nalatigheidsintresten vanaf de datum van aankoop tot op de datum van volledige terugbetaling, en dat verweerster het paard H. 57 op zijn kosten dient af te halen in de stallen waar het zich bevindt te [adres – Verenigde Koninkrijk] binnen de zeven dagen na het tussen te komen vonnis;*

Dienvolgens verweerster te veroordelen tot betaling aan (eisers) provisioneel (gerekend t.e.m. 31 januari 2019):

- a. De kosten van voorafgaandelijk dierenonderzoek van april 2017 ten bedrage van **3.457,28 EUR (drieduizend vierhonderd zevenenvijftig euro achtentwintig eurocent)**;*
- b. De stallingskosten ten bedrage van **8.460,11 EUR (achtduizend vierhonderd zestig euro elf eurocent)** voor J.'s Farm van 200 pond per week, te beginnen vanaf 15 april tot en met december 2017, zijnde in totaal 37 weken;*
- c. De stallingskosten ten bedrage van **9.750,00 EUR (negenduizend zevenhonderdvijftig euro)** voor C. H. Show Jumping van 750 EUR per maand, te beginnen vanaf januari 2018 tot december 2018; zijnde in totaal 12 maanden;*
- d. De kosten van verzorging hoefijzers voor de periode april-december 2017 ten bedrage van **1.080,80 EUR (duizend tachtig euro tachtig eurocent)**;*
- e. De kosten van verzorging hoefijzers voor de periode januari 2018-januari 2019 ten bedrage van **1.300,00 EUR (duizend driehonderd euro)**;*

*Verweerster te veroordelen tot de algehele kosten van het geding, inbegrepen de rechtsplegingsvergoeding op heden begroot op **12.000,00 EUR (twaalfduizend euro)**;*

Het te vellen vonnis uitvoerbaar te horen verklaren krachtens de wet niettegenstaande verhaal;

In ondergeschikte orde:

Alvorens recht te doen, (eisers) toe te staan met getuigen, zijnde mevrouw A.-S. A., wonende te [adres] (Zweden), te bewijzen dat het voorwerp van de betwiste verkoop, het paard H., reeds vóór de verkoop door verweerster aan (eiser) behept was met het gebrek van kribbebijten/luchtzuigen en de plaats, dag en uur te bepalen van de zitting in raadkamer waarop zulk getuigenverhoor zal worden gehouden.”

7.

De bvba T. M. S. vraagt de rechtbank:

“Zich onbevoegd te verklaren om kennis te nemen van het geschil en de zaak te verwijzen in hoofdorde naar de Vrederechter van het kanton Asse, ondergeschikt naar de Nederlandstalige Ondernemingsrechtbank te Brussel;

*Ondergeschikt, de vordering onontvankelijk te verklaren;
Meer ondergeschikt, de vordering van eisers ongegrond te verklaren;*

Indien nodig, alvorens recht te doen en in toepassing van artikel 877 Ger. W. eisers te verplichten een overzicht met stavingstukken bij te brengen van alle paarden die wereldwijd (onder andere Japan, Singapore, Verenigde Staten en Verenigd Koninkrijk) op naam van één van hen werden geregistreerd en een overzicht met bewijzen bij te brengen van de professionele tijdsbesteding en inkomenssituatie van tweede eiseres, en van de opbrengsten van eisers van de in-en verkoop van paarden, prijzengelden, coaching en sponsoring.

Uiterst ondergeschikt alvorens uitspraak te maken omtrent het bedrag dat terugbetaald moet worden, een gerechtelijk deskundige – veearts gespecialiseerd in sportpaarden – aanstellen met als opdracht o.a. het paard H. te onderzoeken, de staat, gezondheid, fitheid, enz van het paard te onderzoeken en beschrijven, eventuele leemtes en gebreken te beschrijven, rekening houdende met de vorige veterinaire verslagen en onderzoeken, en advies uit te brengen omtrent de eventuele minwaarde (mede gelet op de huidige leeftijd van het paard) sinds 25 april 2017.

In dit geval, eisers te veroordelen om op hun kosten het paard terug te brengen naar België, voor veterinaire onderzoek.

NV S. T. te veroordelen tussen te komen in het geding, en (de bvba T. M. S.) volledig vrijwaren voor elke veroordeling doe ter haren laste zou worden uitgesproken, in natura of bij equivalent, in hoofdsom, intresten en kosten;

Eisers te veroordelen tot de kosten van het geding, inbegrepen de wettelijk voorziene rechtsplegingsvergoeding” (begroot op 12.000 euro).

8.

De nv S. H. T. vraagt de rechtbank:

“De vordering in tussenkomst en vrijwaring onontvankelijk minstens ongegrond te verklaren;

Desgevallend in toepassing van artikel 877 Ger. W. eisers te verplichten een overzicht met stavingstukken bij te brengen van alle paarden die wereldwijd (onder andere Japan, Singapore, Verenigde Staten en Verenigd Koninkrijk) op naam van één van hen werden geregistreerd en een overzicht met bewijzen bij te brengen van de professionele tijdsbesteding en inkomenssituatie van tweede eiseres;

Ondergeschikt te zeggen voor recht dat (nv S. H. T.) slechts gehouden is tot vrijwaring van partij M. voor een bedrag van 275 000 euro excl btw;

Eiseres in gedwongen tussenkomst en vrijwaring (partij M.) te veroordelen tot de kosten van de dagvaarding in tussenkomst en vrijwaring, inbegrepen de wettelijk voorziene rechtsplegingsvergoeding” (begroot op 12.000 euro).

IV. BEOORDELING

A. Rechtsmacht en bevoegdheid

9.

Dit geschil heeft een grensoverschrijdend aspect, nu eisers de Japanse nationaliteit hebben en in Singapore resp. Engeland wonen, terwijl T. M. en H. T. hun maatschappelijke zetel in België hebben.

Eisers hebben de vordering voor de Belgische rechters gebracht met toepassing van art. 15 van de algemene verkoopsvoorwaarden van T. M., die de Belgische rechter aanwijzen als de bevoegde rechter. T. M. (en H. T.) zijn ook voor de Belgische rechter verschenen zonder diens internationale bevoegdheid af te wijzen.

De Belgische rechters zijn bijgevolg bevoegd om kennis te nemen van het geschil, zowel wat de hoofdvordering als de vordering in tussenkomst en vrijwaring betreft (zie art. 25 en 26 van de Verordening (EU) nr. 1215/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, wat betreft de relatie R. T.¹ – T. M. en zie art. (5 en) 6 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (WIPR) wat betreft de relatie K. T. – T. M. en zie art. 8 van de Verordening nr. 1215/2012 wat betreft de relatie T. M. – H. T.).

10.

T. M. werpt op dat deze rechtbank (intern) materieel onbevoegd is om kennis te nemen van de vordering van eisers, en dat de vrederechter van het kanton Asse, dan wel, in ondergeschikte orde, de Ondernemingsrechtbank te Brussel bevoegd is om kennis te nemen van deze zaak.

Volgens T. M. is de vrederechter krachtens art. 591, 15° Ger. W. uitsluitend bevoegd voor *“de vorderingen tot koopvernietiging en de vorderingen tot nietigverklaring op grond van een gebrek van de zaak, bij verkoop of ruiling van dieren”*, alsook krachtens de Wet van 25 augustus 1885 houdende herziening van de wetgeving inzake koopvernietigende gebreken.

Ondergeschikt meent T. M. dat de Ondernemingsrechtbank bevoegd is op grond van art. 573, 1° Ger. W. inzake geschillen tussen ondernemingen verricht in het kader van de verwezenlijking van hun economisch doel, zoals hier het geschil tussen eisers en zichzelf.

11.

De rechtbank van eerste aanleg beschikt over een voorwaardelijke volheid van bevoegdheid (art. 568, eerste lid Ger. W.). Dit houdt in dat de rechtbank van eerste aanleg

¹ Deze Verordening is van toepassing op het Verenigd Koninkrijk, de woonplaats van R. T. Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel – AR 14/4414/A

altijd bevoegd is, tenzij (i) de eis behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van een andere rechter of (ii) de verweerder verzoekt dat de zaak voor het uitzonderingsgerecht wordt gebracht waaraan de wetgever deze eis bij algemene of bijzondere bevoegdheid heeft toebedeeld. De materiële bevoegdheid van de rechtbank wordt bepaald door het voorwerp van de eis, zoals dit uit de dagvaarding blijkt (zie o.a. Cass. 22 februari 2013, www.cass.be).

De afwijzing van de bevoegdheid van de rechtbank van eerste aanleg moet *in limine litis* gebeuren, behalve wanneer zij van openbare orde is (art. 854 Ger. W.) en de partij mag de bevoegdheid van de rechter voor wie de zaak aanhangig is, alleen afwijzen als zij meedeelt welke rechter volgens haar bevoegd is (art. 855 Ger. W.).

Eisers werpen terecht op dat (i) art. 591, 15° Ger. W. geen exclusieve bevoegdheid van de vrederechter is, maar wel een bijzondere bevoegdheid en dat art. 573, 1° Ger. W. niet een uitsluitende of bijzondere bevoegdheid van de Ondernemingsrechtbank betreft, maar haar algemene bevoegdheid, en (ii) de exceptie van onbevoegdheid niet werd voorgedragen in de eerste conclusie van T. M., maar slechts in haar derde conclusie, neergelegd op 31.08.2018, en dus niet *in limine litis*.

Deze rechtbank is bijgevolg wel degelijk bevoegd om kennis te nemen van de vorderingen van eisers.

B. Toepasselijke recht – ingeroepen rechtsgronden

12.

Eisers aanvaarden dat op dit geschil het Belgische recht van toepassing is, zoals eveneens aangewezen door art. 15 van de algemene verkoopsvoorwaarden van T. M. De Rome I Verordening is op zich niet van toepassing op Singapore of het Verenigd Koninkrijk, maar wordt toepasselijk verklaard door art. 98 WIPR; art. 3.1. van de Rome I Verordening bepaalt dat een overeenkomst wordt beheerst door het recht dat de partijen hebben gekozen.

In hoofddorde vorderen eisers de ontbinding van de koopovereenkomst op grond van de Wet Consumentenbescherming (art. 1649bis e.v. BW), minstens de nietigverklaring op grond van het wilsgebrek dwaling, dan wel het wilsgebrek bedrog en in ondergeschikte orde de ontbinding van de koopovereenkomst op grond van het Weens Koopverdrag.

C. Wet Consumentenbescherming - vordering tot ontbinding van de koop

13.

Tussen partijen bestaat betwisting over de vraag of het hier gaat om een verkoop van een consumptiegoed door een verkoper aan een consument in de zin van art. 1649bis BW.

Eisers voeren aan dat enkel de heer K. T. – “CEO van een zeer bekend Japans farmaceutisch bedrijf met 237-jarig bestaan T. Pharmaceutical” – als de koper van het paard kan worden beschouwd en dat, in elk geval, zowel de heer T. als zijn dochter als “consument” in de zin van art. 1649bis BW dienen te worden beschouwd.

14.

In de eerste plaats stelt de rechtbank vast dat eiseres in haar conclusie zelf aangeeft dat zij zich bij T. M. het springpaard H. heeft aangeschaft en dat haar vader, de heer K. T., (enkel) instond voor de betaling van de aankoopprijs.

Ook uit onder meer de volgende passages van de ingebrekestelling van 22.06.2017 blijkt dat mevrouw R. T. de koper was van het paard – en haar vader slechts de financier – en zich als zodanig profileert:

- “Upon viewing the Horse at your premises and trying under saddle, our Client decided to proceed with the purchase for the sum of €500,000 plus VAT of €105,000 subject to the Horse successfully passing a vetting to assess the suitability and physical condition of the Horse for the purpose for which it was being bought.”, vrij vertaald als: “Na het paard te hebben bekeken op uw terrein en het gezadeld te hebben getest, besliste onze Cliënte (= R. T.) door te gaan met de aankoop voor de som van €500.000 plus btw van €105.000, op voorwaarde dat het paard succesvol een onderzoek zou doorstaan om de geschiktheid en fysieke conditie van het paard te beoordelen voor het doel waarvoor het werd gekocht”.

- “Based upon this vetting, our Client proceeded with the purchase and an invoice (...) was sent (...) to our Client’s father Mr K. T. who was arranging payment on behalf of our Client.”, vrij vertaald als “Gebaseerd op dit onderzoek, ging onze Cliënte door met de aankoop en werd een factuur gestuurd naar de vader van onze cliënte, de heer K. T., die de betaling regelde ten bate van onze cliënte”.

Mevrouw R. T. moet bijgevolg wel degelijk – en als enige – als de koper van het paard H. worden beschouwd, zodat vervolgens moet worden nagegaan of zij al dan niet als een consument moet worden beschouwd.

15.

Art. 1649bis, §2, 1° BW definieert consument als “iedere natuurlijke persoon die handelt voor doeleinden die geen verband houden met zijn beroepsactiviteit of zijn commerciële activiteit”.

Eisers houden voor dat het paard H. hoofdzakelijk werd aangekocht voor privédoeleinden, dat “showspringen” geen verband houdt met een beroepsactiviteit of commerciële activiteit, dat mevrouw R. T. ook niet kan worden beschouwd als paardenhandelaar, en dat zij het paard dus als consument heeft gekocht.

Uit de stukken die T. M. en H. T. voorleggen, blijkt echter dat mevrouw R. T. wel degelijk professioneel jumpingruiter is. Ze nam niet alleen deel aan de Olympische Spelen in 2012

Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel – AR 14/4414/A

en 2016, maar nam in de periode maart 2009 – 1 mei 2017 ook deel aan 454 “FEI² competities” (wat neerkomt op een gemiddelde van 56 per jaar, dus minstens 1 per week), dit met meerdere paarden waaronder ‘B.’. Eisers maken niet aannemelijk dat mevrouw T. geen inkomsten zou halen uit haar jumpingactiviteiten en voeren evenmin aan dat zij (hoofdzakelijk) een ander beroep zou uitoefenen. Dit laatste is trouwens ook niet aannemelijk, gelet op het aantal wedstrijden waaraan zij deelneemt in diverse landen en de trainingsuren die daarmee gepaard gaan. Dat mevrouw T. louter hobbymatig met paardensport bezig is, zoals eisers voorhouden, wordt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt.

Het lijkt ook geen twijfel dat het paard H. voor 605.000 euro inclusief btw werd aangekocht met het oog op deelname aan die professionele jumpingactiviteiten. Mevrouw T. liet het paard H. voorafgaand aan de aankoop immers keuren door een Engelse dierenarts gespecialiseerd in paardensport (“E. S. V. Ltd”), waarbij het doel van de aankoop werd omschreven als “showjumping”. Ook in de ingebrekestelling van haar Engelse raadsman van 22.06.2017 wordt de bestemming van het paard uitdrukkelijk omschreven als “showspringen”. Eisers maken alleszins ook niet aannemelijk dat het paard H. hoofdzakelijk voor privédoeleinden of hobbymatig zou zijn aangekocht.

De regels van de consumentenkoop vervat in art. 1649bis e.v. BW zijn bijgevolg niet van toepassing op dit geschil.

D. Weens Koopverdrag – vordering tot ontbinding van de koop

16.

Eisers voeren aan dat, ingeval de rechtbank van oordeel is dat het geen consumentenkoop betreft, het Weens Koopverdrag van toepassing is.

17.

Het Weens Koopverdrag (CISG) is van toepassing op internationale koopovereenkomsten, gesloten tussen partijen die in verschillende staten gevestigd zijn, wanneer de beide staten Verdragsluitende staten zijn of wanneer volgens de regels van internationaal privaatrecht het recht van een Verdragsluitende staat van toepassing is (zie art. 1 van het Verdrag).

Het Verenigd Koninkrijk, waar mevrouw R. T. gevestigd is, is geen partij bij het Weens Koopverdrag (wel Singapore, waar haar vader, die de koopprijs voor haar betaalde, woont), maar zoals hoger aangegeven, is volgens de regels van internationaal privaatrecht het Belgische recht, zijnde het recht van een Verdragsluitende Staat, van toepassing.

18.

² ‘Fédération Équestre Internationale’, vrij vertaald als Internationale Ruitersportfederatie.
Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel – AR 14/4414/A
p. 11

Volgens verweerders is het Weens Koopverdrag evenwel niet van toepassing, nu krachtens de algemene voorwaarden van T. M. enkel het (interne) Belgische recht van toepassing werd verklaard.

De rechtbank is het daar niet mee eens.

Krachtens art. 6 CISG kunnen de partijen de toepassing ervan uitsluiten, van de bepalingen ervan afwijken, dan wel het gevolg ervan wijzigen. Het enkele feit dat in de algemene verkoopsvoorwaarden het Belgische recht van toepassing werd verklaard, betekent niet dat enkel het “interne” Belgische recht van toepassing zou zijn en dat de toepassing van het Weens Koopverdrag, waarvan België Verdragsluitende Staat is, zou zijn uitgesloten.

De rechtbank merkt wel op dat voor de aspecten die het Verdrag niet regelt, het Belgisch gemeen kooprecht aanvullend van toepassing is, voor zover partijen geen andere regeling zijn overeengekomen.

Het Weens Koopverdrag regelt onder meer niet de geldigheid van de overeenkomst (zoals de opgeworpen wilsgebreken, zie art. 4, a) van het Verdrag) – zie verder.

19.

Tussen partijen bestaat geen betwisting dat een paard een roerende zaak is in de zin van het Weens Koopverdrag (CISG).

Art. 35.1 CISG bepaalt dat de verkoper zaken moet afleveren waarvan de hoeveelheid, de kwaliteit en de omschrijving voldoen aan de in de overeenkomst gestelde eisen en die zijn verpakt op de in de overeenkomst vereiste wijze.

Volgens art. 35.2 CISG beantwoorden, tenzij partijen anders zijn overeengekomen, de zaken slechts dan aan de overeenkomst, indien zij:

- a) geschikt zijn voor de doeleinden waarvoor zaken van dezelfde omschrijving gewoonlijk zouden worden gebruikt;
- b) geschikt zijn voor een bijzonder doel dat uitdrukkelijk of stilzwijgend aan de verkoper ter kennis is gebracht op het tijdstip van het sluiten van de overeenkomst, tenzij uit de omstandigheden blijkt dat de koper niet vertrouwde of redelijkerwijs niet mocht vertrouwen op de vakbekwaamheid en het oordeel van de verkoper;
- c) de hoedanigheden bezitten van zaken die de verkoper als monster of model aan de koper heeft aangeboden;
- d) zijn verpakt op de voor zodanige zaken gebruikelijke wijze of, indien er hiervoor geen gangbare handelwijze bestaat, op een met het oog op bescherming en behoud van de zaken passende wijze.

Zoals eisers terecht opmerken, vereist het CISG geen wezenlijke niet-conformiteit en is het dus irrelevant om te onderzoeken of de niet-conformiteit de bruikbaarheid, de verhandelbaarheid of de waarde van de goederen aantast.

De koper die zich beroept op de niet-conformiteit van wat geleverd werd, moet wel het bewijs daarvan leveren.

Hij verliest het recht om zich erop te beroepen dat de zaken niet aan de overeenkomst beantwoorden, indien hij niet binnen een redelijke termijn nadat hij dit heeft ontdekt of had behoren te ontdekken van de verkoper hiervan in kennis stelt, onder opgave van de aard van de tekortkoming (zie art. 39.1 CISG).

20.

Op zich heeft T. M. het betrokken paard H. geleverd, zoals contractueel afgesproken, maar eisers voeren aan dat het paard een (verborgen) gebrek vertoont, met name “kribbebijten” (en luchtzuigen), dat zichzelf als volgt omschrijven:

“Crib biting (vrij vertaald als “kribbebijten”) is een stalgebrek waarbij het paard lucht naar binnen zuigt. De meeste paarden doen dit door de tanden op een rand van de voerbak, deur of hek te zetten, waarbij zij hun nek spannen en al dan niet een soort boergeluid maken. Crib biting is tevens een internationaal erkend gebrek bij paarden en heeft een nadelig effect op de waarde van het paard.”

Daarnaast voeren eisers aan dat kribbebijten *“misschien niet direct een invloed (heeft) op het algemeen vermogen van een paard, doch de impact ervan is in het algemeen en in casu echter zodanig dat het paard meer risico loopt op geassocieerde medische problemen, waaronder koliek, met als gevolg dat het paard niet meer kan springen en mogelijks een geneeskundige behandeling of operatie nodig heeft, hetgeen ertoe leidt dat het paard gedurende maanden onbruikbaar is”*.

Eisers menen bijgevolg dat het paard H. een intrinsiek gebrek vertoont waardoor het niet geschikt is voor het bijzondere doel waarvoor het werd gekocht, met name (professionele) sportdoeleinden (art. 35.2.b CISG) en bijgevolg ook niet conform is aan wat contractueel werd overeengekomen.

Zij hebben T. M. hiervan binnen een redelijke termijn op de hoogte gesteld, nu de levering dateert van 01.05.2017 en de eerste schriftelijke ingebrekestelling van 22.06.2017.

Om hun stelling ten gronde te staven, verwijzen eisers naar:

- de website van “H. D. Horsemanship”, een Nederlandse instructeur die “natural horsemanship” toepast, en kribbebijten in verband brengt met een slechte spijsvertering, en onder meer het volgende aanhaalt:

*“Mensen zeggen soms dat kribbebijten resulteert in koliek, gewichtsverlies, enz naar alle waarschijnlijkheid is het dus andersom. Het kribbebijten bij paarden vindt vaak zijn oorzaak in gebrek aan mineralen, een slecht verteringssysteem en/of moeilijk te verteren voer. Daarom raden we aan je paard een eenvoudig dieet met **P. Essentials** te geven, een unieke formule die het*

spijsverteringssysteem behandelt, zodat het weer optimaal kan functioneren. Ook voeren wij onze paarden mineralen opgelost in vloeistof en / of P. Vitals mineralen complex.”

- de korte inhoud van een artikel uit 2010, gepubliceerd op de website <https://onlinelibrary.wiley.com/doi/pdf/10.2746/042516408X312149>, dat kribbebijten en luchtzuigen in verband brengt met koliek.
- een masterproef van een student van de Faculteit Diergeneeskunde (academiejaar 2011-2012) over luchtzuigen bij paarden, waarin wordt aangehaald dat luchtzuigen vaak een vroege waarschuwing is van een koliek, verslechteren van de algemene conditie en recenter met osteoarthropathie van het temporohyoidale gewricht.

21.

Uit deze (al dan niet wetenschappelijk onderbouwde) stukken kan echter niet worden afgeleid dat kribbebijten en luchtzuigen (dit laatste is eerder een soort ‘boeren’ door het paard) een impact zou hebben op de sportieve prestaties van een showjumpingpaard. Bovendien wordt er door D. H. geopperd dat kribbebijten geen oorzaak is van spijsverteringsproblemen, of koliek, maar integendeel een gevolg daarvan, en dat de spijsverteringsproblemen veroorzaakt worden door de voeding/een gebrek aan mineralen. Ook de masterproef brengt het luchtzuigen in verband met “management” (beheer of behandeling) van het paard, waaronder de voeding.

T. M. en H. T. leggen stukken voor van het Nederlands Hippisch Kenniscentrum, waaruit eveneens blijkt dat het stereotiepe gedrag van het kribbebijten/luchtzuigen meestal wordt veroorzaakt door het stalmanagement en fouten bij de training van een paard. Tevens wordt daarin uitdrukkelijk betwist dat kribbebijten een verhoogd risico zou geven op koliek, en enkel aangehaald dat het gevolgen kan hebben op het gebit van het paard, wat bij H. echter niet het geval was, zoals blijkt uit de diverse veterinaire onderzoeken, ook deze uitgevoerd in opdracht van mevrouw T. zelf. Ook in deze stukken wordt nergens geopperd dat het kribbebijten/luchtzuigen een negatieve impact zou hebben op de kwaliteiten of prestaties van een paard; integendeel, volgens deze bijdrage hoeft kribbebijten zelfs niet te betekenen dat het welzijn van het paard op dat moment in het geding is.

Los van de vraag of H. dit gedrag al vertoonde voorafgaand aan de verkoop en of T. M. daarvan op de hoogte was, tonen eisers dus niet aan dat het kribbebijten en luchtzuigen een gebrek is dat dit paard ongeschikt maakt voor het doel waarvoor het werd gekocht, met name deelname aan showjumping-wedstrijden. Uit niets blijkt bijgevolg dat het paard H. niet de kwaliteit en prestaties zou bieden die voor paarden van dezelfde soort normaal zijn, zoals eisers voorhouden.

T. M. legt trouwens nog een stuk voor waaruit blijkt dat H. in januari en februari 2017 aan negen internationale FEI-competities deelnam, met ruiter J. C., en succesvolle resultaten

Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel – AR 14/4414/A

behaalde (wat ook de reden zou zijn geweest waarom het op korte tijd weer voor een substantieel hogere prijs werd doorverkocht). H. T. legt ook een verklaring van 16.04.2019 voor van de heer C. zelf, die dit bevestigt en eraan toevoegt dat hij of zijn entourage nooit hebben opgemerkt dat H. een kribbebijter/luchtzuiger zou zijn.

Eisers verklaren dat mevrouw T. H. niet in competitie brengt, gelet op het hangende geschil en de vrees dat het paard zou gekwetst geraken en de gevraagde ontbinding zou hypothekeren, maar dit is een eigen keuze van eisers die niet toelaat te besluiten dat H. op zich niet geschikt zou zijn voor (professionele) showjumping.

De vordering van eisers tot ontbinding van de koopovereenkomst is bijgevolg ongegrond.

E. Wilsgebreken dwaling en bedrog – vordering tot nietigverklaring van de koop

22.

Eisers vorderen de nietigverklaring van de koopovereenkomst op basis van de wilsgebreken dwaling en bedrog, wat niet valt onder de toepassing van het Weens Koopverdrag, maar wel van het Belgisch Burgerlijk Wetboek.

23.

Art. 1109 BW bepaalt dat er geen geldige toestemming is indien zij alleen door dwaling is ingegeven, door geweld afgeperst of door bedrog verkregen.

Bij dwaling is er sprake van een onjuiste voorstelling van feiten en omstandigheden die op het ogenblik van het aangaan van de overeenkomst bestaan en die voor de partij die dwaalt, een ongewilde discrepantie tot gevolg heeft tussen haar werkelijke en haar gevormde wil.

Dwaling is alleen dan een oorzaak van nietigheid van de overeenkomst, wanneer zij de zelfstandigheid betreft van de zaak die het voorwerp van de overeenkomst uitmaakt (art. 1110 BW).

Opdat eisers zich terecht zouden kunnen beroepen op het wilsgebrek dwaling, moet de rechtbank kunnen vaststellen dat:

- (1) de dwaling bestond op het ogenblik van het sluiten van de overeenkomst;
- (2) de dwaling betrekking heeft op 'de zelfstandigheid van de zaak';
- (3) de dwaling verschoonbaar is;
- (4) er tussen partijen geen andersluidende regeling is overeengekomen.

Tot de zelfstandigheid van de zaak behoort ieder essentieel element dat de partij er hoofdzakelijk toe bewogen heeft het contract te sluiten.

Dwaling over de zelfstandigheid van de zaak moet worden beoordeeld op het tijdstip van de totstandkoming van de overeenkomst. Als later eigenschappen van de zaak aan het licht komen waarvan de partijen geen enkel vermoeden hadden en die aan iedereen onbekend waren, gaat het om toekomstige omstandigheden die in het leerstuk van de dwaling buiten beschouwing blijven en geen weerslag hebben op de beoordeling van de geldigheid van de overeenkomst (zie ook Vred; Antwerpen, vijfde kanton 27 juni 1995, RW 1996-97, nr. 36, p. 1240; Kh. Gent (afd. Veurne) (6e k.) 7 oktober 2015, RW 2016-17, afl. 33, 1312).

Indien het gebrek intrinsiek is, is er geen dwaling omtrent de zelfstandigheid van de zaak, aangezien de koper wel degelijk gekocht heeft wat hij dacht te kopen, en het aangekochte goed zonder dit gebrek normaal had moeten kunnen dienen voor het gebruik waartoe hij het heeft bestemd.

Het komt eisers toe om te bewijzen dat zij hebben gedwaald bij de contractsluiting (vgl. art. 1315 BW en art. 870 Ger. W).

Nu eisers ook in dit verband het kribbebijten en luchtzuigen aanhalen, stelt de rechtbank vast dat dit een intrinsiek gebrek of een gedraging van het paard uitmaakt, en niet de zelfstandigheid van de zaak. Uit wat hiervoor al werd beslist, is het ook niet bewezen dat kribbebijten/luchtzuigen tot gevolg zou hebben dat het paard H. niet de kwaliteit en prestaties zou bieden die voor paarden van dezelfde soort normaal zijn of dat de sportieve prestaties bij deelname aan showjumping-wedstrijden erdoor zou worden aangetast.

Het is ook niet bewezen dat dit gebrek aanwezig was op het ogenblik van het sluiten van de overeenkomst. Eisers leggen een verklaring voor van de eerste (Zweedse) eigenares van het paard, die verklaart dat H. dit gedrag ook al zou hebben vertoond vooraleer zij het verkocht en dat zij dit aan haar koper (de heer E. L.) zou hebben meegedeeld, maar dit blijkt uit geen enkel voldoende objectief stuk. Zowel E. L., J. C., H. T. als T. M. beweren dat zij geen weet hadden van enig kribbebijten/luchtzuigen door H.. Uit de voorgelegde stukken blijkt ook dat het probleem plots kan opduiken, door een voor het paard emotioneel of stresserende gebeurtenis of door (veranderde) stalomstandigheden, zodat het niet uitgesloten is dat het zich pas heeft voorgedaan na de verkoop aan mevrouw T.. Deze laatste heeft H. trouwens ook grondig veterinaire laten onderzoeken voorafgaand aan de aankoop, door een eigen dierenarts, en heeft tijd doorgebracht met het paard en het bereden, waarbij de stalondeugd geenszins aan het licht is gekomen en meer bepaald ook de tanden onbeschadigd bleken.

Eisers bewijzen het wilsgrebrek dwaling bijgevolg niet.

24.

Volgens art. 1116 BW is bedrog een oorzaak van nietigheid van de overeenkomst, wanneer de kunstgrepen, door een van de partijen gebezigd, van die aard zijn dat de andere partij zonder die kunstgrepen klaarblijkelijk het contract niet zou hebben aangegaan.

Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel – AR 14/4414/A

p. 16

Bedrog wordt niet vermoed, het moet worden bewezen.

Zoals hiervoor werd uiteengezet, blijkt uit niets dat T. M. kennis zou hebben gehad van het kribbebijten/luchtzuigen en dat zij dit op bedrieglijke wijze voor eisers zou hebben verzwegen, zoals deze voorhouden.

Bijgevolg is de rechtbank van oordeel dat eisers evenmin bewijzen dat T. M. bij het aangaan van de overeenkomst bedrog zou hebben gepleegd in de zin van art. 1116 BW.

D. Besluit

25.

De vordering van eisers tegen T. M. is in al haar onderdelen ongegrond.

Ook de vordering in gedwongen tussenkomst en vrijwaring van T. M. tegen H. T. is bijgevolg ongegrond.

V. PROCEDUREKOSTEN

26.

In de procesverhouding tussen eisers en T. M., veroordeelt de rechtbank eisers, die in het ongelijk worden gesteld, tot de procedurekosten, voor T. M. begroot op 12.000 euro rechtsplegingsvergoeding.

27.

In de procesverhouding tussen T. M. en H. T. veroordeelt de rechtbank T. M., die in het ongelijk wordt gesteld, tot de procedurekosten, voor H. T. begroot op 12.000 euro rechtsplegingsvergoeding.

OM DEZE REDENEN DE RECHTBANK

Stelt vast dat de bepalingen van de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, zoals gewijzigd, werden toegepast,

Doet uitspraak op tegenspraak,

Werkt het tussenvonnis van 06.06.2019 verder uit,

Verklaart zich bevoegd om kennis te nemen van de vorderingen.

Verklaart de vordering van eisers tegen T. M. ontvankelijk, maar ongegrond.

Veroordeelt in deze procesverhouding eisers om een rechtsplegingsvergoeding van 12.000 euro aan T. M. te betalen.

Verklaart de vordering in tussenkomst en vrijwaring van T. M. tegen H. T. ontvankelijk, maar ongegrond.

Veroordeelt in deze procesverhouding T. M. om een rechtsplegingsvergoeding van 12.000 euro aan H. T. te betalen.

Aldus gevonnist en uitgesproken ter openbare terechtzitting van de 5de kamer van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel, op

waar aanwezig waren en zitting namen:

[naam], rechter,
[naam], griffier